

# KỈ NIỆM ĐÁNG NHỚ NHẤT TRONG NGÀY KHAI TRƯỜNG – VĂN MẪU 7

## Đề bài

Kể lại kỉ niệm đáng nhớ nhất trong ngày khai trường của em

## Bài mẫu hay nhất

Ngày khai trường vào lớp 6 em có một kỉ niệm để lại dấu ấn không thể phai mờ trong tâm trí em. Chuyện là thế này:

Em và Mai nhà ở cùng một phố, cùng học Mẫu giáo và Tiểu học với nhau. Hai đứa gần bó như hình với bóng, có cái bánh cũng bẻ làm đôi. Bố mẹ em đều là công chức, thu nhập tuy không cao nhưng ổn định. Còn gia đình Mai hoàn cảnh rất khó khăn. Bố Mai bị tai nạn lao động, nằm bệnh viện đã mấy tháng nay. Một mình mẹ bạn ấy vừa đi làm, vừa chăm sóc chồng con, vất vả vô cùng. Chỉ còn hơn một tuần nữa là đến ngày khai giảng mà Mai vẫn chưa có quần áo mới. Nhìn vẻ buồn rầu phảng phất trong đôi mắt đen tròn của Mai, em hiểu tâm trạng bạn ấy nên rất thương.

Trong khi đó, mẹ đã mua cho em ba bộ đồng phục áo trắng, váy xanh rất đẹp. Em cứ băn khoăn mãi về việc có nên tặng Mai một bộ hay không. Cuối cùng, em hỏi ý kiến mẹ, mẹ cười bảo:

- Ôi con gái mẹ lớn rồi đấy! Biết nghĩ đến bạn như thế là tốt. Mẹ đồng ý! Mẹ sẽ mua lại cho con bộ khác.

Em sung sướng ôm chặt tay mẹ thay cho lời cảm ơn rồi mang bộ đồng phục sang nhà bạn. Tối gần cửa, em đã nghe thấy tiếng Mai:

- Mẹ đừng vay tiền mua quần áo mới cho con làm gì. Con mặc bộ đồ cũ này cũng được. Hơi ngắn một chút thôi, không sao đâu mẹ ạ! Mẹ để tiền mua thuốc cho bố.

Tự dưng, nước mắt em ứa ra cay xót quanh mi. Em ước gì mình có được phép lạ như Tiên ông trong cổ tích để giúp gia đình Mai ra khỏi hoàn cảnh khó khăn, túng thiếu. Cố nén xúc động, em giấu chiếc túi sau lưng rồi cất tiếng chào và bước vào nhà. Bác Xuân hỏi em:

- Hương sang chơi đấy ư? Cháu chuẩn bị cho ngày khai giảng đến đâu rồi?

- Dạ, thưa bác, bố mẹ cháu mua cho cháu đủ cả rồi ạ!

Giọng bác Xuân chột chùng xuống:

- Tội nghiệp cái Mai nhà bác! Giờ này mà chưa có gì! Thôi, để từ từ bác lo!

Dứt lời, bác vội vã đi ra, đôi mắt đỏ hoe. Còn Mai, nãy giờ bạn ấy vẫn ngồi im lặng trên giường với vẻ mặt không vui.

Em đến gần Mai, thì thầm:

- Mai ơi! Cậu nhắm mắt lại đi! Tớ có cái này tặng cậu!

- Gì thế? Ô mai hả? Hay là kẹo cốm ?

- Không phải! Hơn thế nhiều ! Cho cậu đoán lại đây!

- Thế tớ chịu!

- Thôi được rồi ! Nhưng cậu phải hứa là sau khi tớ về cậu mới được giờ ra xem nhé!

- Ừ!

Mai nhắm hờ đôi mắt, hàng mi rung rung, trên môi thoáng một nét cười.

Dúi vội chiếc túi vào tay Mai, em chạy nhanh ra cửa. Trên đường về, em tự hỏi không biết thái độ của Mai sẽ ra sao khi thấy bộ đồng phục mới. Ngạc nhiên hay xúc động? Có thể là cả hai. Em không muốn Mai đem trả lại.

Tối hôm ấy, nhà em có khách. Đó là hai mẹ con Mai. Bác Xuân cầm chiếc túi trên tay, lúng túng nói với mẹ em:

- Sáng nay, cháu Hương có mang sang cho cháu Mai nhà tôi bộ đồng phục này nhưng tôi sợ cháu chưa xin phép bác, nên...

Mẹ em vội đỡ lời:

- Bác và cháu Mai cứ yên tâm! Cháu Hương đã hỏi ý kiến tôi rồi ạ ! Tôi coi cháu Mai cũng như người nhà, xin bác đừng ngại !

- Vậy thì mẹ con tôi xin cảm ơn bác và cháu Hương !

Tiền mẹ con Mai ra về, em xiết chặt tay người bạn thân thiết của mình và thấy lòng thanh thản, tràn ngập niềm vui. Ngày khai trường năm ấy, em và Mai lại sánh bước bên nhau trên con đường chan hòa nắng sớm.

## Bài mẫu 1

Trong kí ức tuổi học sinh của mình, kỉ niệm sâu đậm nhất đối với tôi có lẽ đó chính là ngày khai trường đầu tiên của mình. Ngày khai trường ấy dù cách đây nhiều năm rồi nhưng mỗi khi nhớ lại tôi vẫn nhớ rõ từng sự kiện, từng cảm xúc của tôi. Có lẽ bởi đó chính là lần đầu tiên tôi được tiếp xúc với một môi trường hoàn toàn mới mẻ ngoài gia đình và người thân của mình, nên không tránh khỏi những cảm xúc lo lắng, bồi hồi. Lạ lẫm với tất cả mọi thứ, lo lắng với những thứ mới lạ xung quanh mình, đó là những cảm giác mà tôi sẽ không bao giờ quên được.

Trước khi bước chân vào lớp Một, tôi vẫn là một đứa bé vô cùng ngây thơ, hồn nhiên sống trong sự bao bọc, che chở yêu thương của bố mẹ và cả gia đình. Ngoài mái nhà của mình và những nơi công cộng của địa phương mình thì tôi chưa từng đến một không gian, một môi trường nào khác, vì vậy mà không gian trường học đối với tôi lúc đó mà nói nó vô cùng mới mẻ. Để cho tôi bớt lạ lẫm thì bố mẹ tôi thường xuyên nói chuyện với tôi về trường học, mẹ tôi nói đó cũng giống như ngôi nhà thứ hai của tôi vậy, vì ở đó sẽ có thầy cô yêu thương, dạy dỗ tôi tựa như bố mẹ, hơn nữa tôi còn có những người bạn mới, khi đi học tôi sẽ thích thú và có nhiều niềm vui.

Được bố mẹ động viên hàng ngày thì tôi cũng dần quen với tên gọi “trường học”, hơn nữa, khi nhìn anh trai và các anh chị trong xóm ngày nào cũng đến trường cũng khiến tôi vô cùng tò mò. Bởi mỗi khi đi học về anh trai của tôi sẽ kể đủ thứ chuyện, nào là hôm nay anh được điểm mười môn toán, anh được cô giáo khen vì lao động tốt, hay hôm nay anh chơi những trò chơi mới thú vị ra sao. Câu chuyện của anh vô cùng hấp dẫn nên lúc nào tôi cũng chú ý lắng nghe, tôi càng tò mò hơn về trường học, nơi mà ngày nào anh tôi cũng rất vui vẻ khi trở về.

Khi biết mình sắp phải đi học, tôi không hề sợ hãi mà ngược lại tôi lại có chút mong chờ, vì không biết ở đó như thế nào, sẽ vui vẻ ra sao. Trước ngày khai trường, mẹ tôi đã đi chợ và mua về cho tôi rất nhiều sách vở mới, cặp sách mới làm tôi rất vui, và dù còn chưa biết chữ nhưng tôi cũng mang sách ra bàn học, nâng niu mở từng trang sách, động tác rất nhẹ nhàng vì tôi rất sợ chẳng may mình nhỡ tay thì quyển sách xinh đẹp này sẽ rách. Trong cuốn sách ngoài những thứ tôi chưa thể hiểu thì còn có rất nhiều những hình vẽ đầy đủ màu sắc, những bức tranh đều rất đẹp.

Ngoài sách vở mới thì mẹ còn mua cho tôi một chiếc cặp sách màu hồng, trên đó có in hình của búp bê baby tóc vàng, đây chính là chiếc cặp đeo, chúng dùng để đựng sách vở để cho tôi đến lớp. Và một món quà đặc biệt của mẹ dành cho tôi nhân dịp tôi vào lớp Một, đó chính là một bộ váy rất đẹp, chiếc váy có hai phần, phần áo tay bông và phần

chân váy xếp li vô cùng điệu đà, tôi vui lắm vì ngày khai trường sắp tới này tôi không chỉ có cặp sách mới, sách vở mới mà còn được trưng diện một bộ quần áo đẹp. Tôi càng mong chờ hơn đến ngày khai trường, mong nó nhanh nhanh đến.

Cuối cùng, ngày khai trường cũng đến, đó là ngày mừng hai tháng chín, mẹ tôi đã dậy thật sớm để giúp tôi chuẩn bị đồ ăn sáng và quần áo, đồ dùng. Hôm ấy vì háo hức nên tôi cũng dậy từ rất sớm mà không cần mẹ phải gọi như những ngày bình thường, mọi hoạt động của tôi cũng nhanh nhẹn khác lạ, từ đánh răng rửa mặt đến ăn sáng mà không lè mề, ủ rũ như những buổi sáng khác. Trong lúc ăn sáng cả ông bà và bố mẹ ai cũng đều nói em sắp là học sinh lớp một rồi, đến lớp phải ngoan nhé, làm tôi vui vô cùng vì nghĩ mình đã lớn hơn rồi, từ nay mình sẽ hàng ngày đến trường như anh trai của mình.

Hôm nay, vì mẹ bận việc nên bố đã giữ nhiệm vụ đưa tôi đến trường. Ngồi trên chiếc xe đạp của bố tôi rất hồi hộp vì sắp tới đây tôi đã được đến trường học, và ở đó tôi sẽ khám phá được tất cả những niềm vui, những điều kì diệu mà anh trai của tôi thường nói. Trên đường đi tôi cứ riu rít hỏi bố: “Bố ơi sắp đến trường rồi phải không ạ?” rồi “Ở trường có nhiều bạn không bố”, những câu hỏi liên tiếp, dồn dập khiến bố tôi không trả lời kịp. Bố chỉ phì cười mà nói “Sắp đến rồi, ở đây có rất nhiều bạn nha” làm tôi đã hồi hộp càng thêm hồi hộp.

Khi đến trường học tôi có chút lo lắng, sợ hãi vì ở đây rất đông người, có những bạn chỉ tầm tuổi tôi, cũng có những anh chị lớn tuổi hơn mình, không khí vô cùng nhộn nhịp, ồn ào. Nhìn nhiều bạn cũng nắm tay bố mẹ đến trường nhưng đến nơi thì òa khóc nức nở làm tôi cũng rất muốn khóc theo. Nhưng có bố bên cạnh tôi không sợ hãi nữa, gương mẫu đứng vào hàng đầu tiên nên tôi được cô giáo tuyên dương và bố em thì rất tự hào. Đó là những kỉ niệm giản đơn nhưng có lẽ không bao giờ tôi có thể quên được về ngày khai trường đầu tiên của mình.

## **Bài mẫu 2**

Cứ mỗi lần thấy bàng thay lá trong lòng tôi lại bồi hồi, náo nức như trở về ngày đầu tiên tôi cắp sách tới trường. Buổi sáng hôm ấy một buổi sáng đầu thu trong xanh và mát mẻ, tôi ngồi sau tấm lưng tần tảo của mẹ, háo hức muốn nhìn thấy trường mới. Cánh cổng sắt của trường đang mở rộng, cánh cửa sẽ chào đón tôi suốt năm năm học nữa. Nhìn các anh chị lớp trên nô đùa, chạy nhảy, tôi bỗng thấy lo lắng, rụt rè không muốn vào trường, trường mới không giống như trường mẫu giáo, to hơn và rộng hơn nhiều khiến tôi thấy mình thật nhỏ bé. Nép sau lưng mẹ, thấy các bạn khác đang chạy vào trường, tôi bỗng òa khóc. Đến bây giờ tôi vẫn không hiểu vì sao tôi khóc, vì làm nũng mẹ, vì sợ hay vì tủi thân. mẹ dịu dàng vuốt tóc tôi, bàn tay lam lũ cháy sạm lau nước mắt cho tôi. Đôi mắt tràn đầy yêu thương của mẹ long lanh, mẹ ôm chặt tôi vào lòng, xoa lưng cho tôi, dỗ tôi nín khóc. Tôi còn nhớ giọng nghẹn ngào của mẹ:

Con của mẹ khóc nhè xấu lắm. Cô giáo xinh xắn sẽ dạy con đọc truyện cổ tích, các bạn sẽ cùng chơi ô ăn quan, xia cá mè. Con sẽ được khám phá bao điều hay. Nín khóc đi bé con của mẹ, mẹ đưa con vào lớp, nhé!

Sau đó, có một cô giáo nhìn trông rất hiền dịu, cô mặc áo dài và mái tóc đen tuyền ngang vai, nhìn cô thật là đẹp. Cô nhẹ nhàng đến gần tôi và nói: Để cô dẫn con vào lớp nhé!” Hôm nay là ngày vào lớp 1 đầu tiên của con, con cố gắng học tập nhé” cô nhẹ nhàng nói với tôi., cô đưa tôi vào bàn học của mình, tôi nhìn xung quanh thấy các bạn nhỏ xung quanh mình và tôi không còn sợ sệt nữa. Cô đứng lên chào cả lớp và giới thiệu tên của cô: “Cô là cô Hằng, cô rất vui vì hôm nay được gặp các em, cô sẽ là cô giáo chủ nhiệm của lớp mình, cả lớp mình cùng cố gắng học tập thật tốt nhé!”, giọng cô nghe ấm áp làm sao?. Một cảm giác vui vẻ tràn đến bên tôi. Tôi không sợ hãi nữa mà thấy mình như chững chạc, lớn hẳn lên vậy. Tôi khoanh tay lên bàn, mở quyển vở và lấy chiếc bút chì chuẩn bị viết bài, lắng nghe cô giảng bài.

Hồi ấy còn nhỏ, tôi không hiểu hết lời nói của mẹ, sau này lớn lên tôi mới biết. sau nụ cười khích lệ tôi kia, mẹ cố giấu đi những giọt nước mắt hạnh phúc và lo lắng. Ngày khai trường vào lớp một ấy, lúc nào nhìn qua cửa lớp tôi vẫn thấy mẹ đứng đó, truyền can đảm cho tôi. Ngưỡng cửa bước vào thế giới tri thức, có mẹ dẫn dắt tôi, có ánh mắt, có cái ôm và có cả tình thương bao la mẹ dành cho tôi, kỷ niệm đáng nhớ nhất trong ngày khai trường đầu tiên.